

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนารูปแบบความร่วมมือด้านการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา ของประเทศไทยกับโรงเรียนมัธยมศึกษาในกลุ่มประชาคมอาเซียน
ชื่อผู้เขียน	วรรณดี นาคสุขปาน
อาจารย์ที่ปรึกษา	ศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ สินลารัตน์
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พินสุดา ลิธิรังศรี
สาขาวิชา	การจัดการการศึกษา
ปีการศึกษา	2556

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหาความร่วมมือด้านการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาไทยในการดำเนินการเตรียมความพร้อมของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน และ 2) พัฒนารูปแบบความร่วมมือด้านการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาของประเทศไทยกับโรงเรียนมัธยมศึกษาในกลุ่มประชาคมอาเซียน วิธีการวิจัย เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน ระหว่างการวิจัยเชิงคุณภาพ และการวิจัยเชิงปริมาณ ผลการวิจัยพบว่า

สภาพปัจจุบันการดำเนินงานการเตรียมความพร้อมของสถานศึกษาเข้าสู่ประชาคมอาเซียน พบว่า 1) ด้านนโยบาย โรงเรียนใช้การมีส่วนร่วมของคณะกรรมการสถานศึกษาในการกำหนดนโยบาย 2) ด้านหลักสูตร กำหนดเรื่องค่านิยมและมรดกร่วมทางวัฒนธรรมอาเซียน 3) ด้านครูผู้สอน พัฒนาครูให้มีความรู้ความเข้าใจในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน 4) ด้านสื่ออุปกรณ์ทางการศึกษา จัดหาสื่อและพัฒนาสื่อเกี่ยวกับประชาคมอาเซียน 5) ด้านรูปแบบการจัดการเรียนการสอน มีการจัดกิจกรรมเสริมความรู้ 6) ด้านผู้บริหารมีวิสัยทัศน์ในการเตรียมความพร้อมของสถานศึกษา 7) ด้านงบประมาณ มีการจัดสรรงบประมาณตามแผนงาน 8) ด้านบรรยากาศของสถานศึกษา มีการจัดสภาพแวดล้อมในสถานศึกษาให้เอื้อต่อการเรียนรู้อาเซียนศึกษา และ 9) ด้านผู้เรียน มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียน ในส่วนปัญหาพบว่า การประสานงานด้านนโยบายยังมีน้อย หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนไม่กระจายตัว ครูส่วนใหญ่ไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษและขาดทักษะการใช้สื่อเพื่อการศึกษาไว้พรมแดน นอกจากนั้นการร่วมมือกับโรงเรียนในกลุ่มประชาคมอาเซียนยังมีน้อย งบประมาณไม่เพียงพอ และขาดการกำหนดเป้าหมายแลกเปลี่ยนนักเรียนกับโรงเรียนในกลุ่มประชาคมอาเซียน

การสร้างความร่วมมือด้านการศึกษากับโรงเรียนมัธยมศึกษาในประเทศกลุ่มประชาคมอาเซียน พบว่ามี 5 รูปแบบ ได้แก่ 1) รูปแบบสัมพันธ์แบบทางการ 2) รูปแบบสัมพันธ์แบบเครือข่ายความร่วมมือ 3) รูปแบบสัมพันธ์แบบกึ่งทางการ 4) รูปแบบสัมพันธ์แบบไม่เป็นทางการ 5) รูปแบบสัมพันธ์แบบอิสระ และรูปแบบการสร้างความร่วมมือด้านการศึกษามี 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 การสร้างข้อตกลงความร่วมมือ ขั้นตอนที่ 2 การประสานความร่วมมือประกอบด้วยองค์ประกอบการจัดการศึกษา 9 ด้านคือ 1) นโยบาย 2) หลักสูตร 3) ครูผู้สอน 4) สื่ออุปกรณ์การเรียน 5) รูปแบบการจัดการเรียนการสอน 6) ผู้บริหารและบุคลากร 7) งบประมาณ 8) บรรยากาศของสถานศึกษา 9) ผู้เรียน ขั้นตอนที่ 3 สรุปผลของความร่วมมือ ซึ่งประกอบด้วย ผลผลิต ผลลัพธ์และปัญหาอุปสรรค ขั้นตอนที่ 4 การปรับปรุงพัฒนาความร่วมมือ ประกอบด้วย ปัจจัยเงื่อนไข ประเมินผล และการแสวงหาวิธีการพัฒนาความร่วมมือโดยที่มีการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังพบว่ารูปแบบที่ประสบความสำเร็จชัดเจนคือรูปแบบสัมพันธ์แบบทางการและรูปแบบสัมพันธ์แบบกึ่งทางการ

Thesis Title	Development of an Educational Cooperation Model for Thai Secondary Schools' Cooperation with Other ASEAN Secondary Schools
Author	Wandee Naksukpan
Thesis Advisor	Prof. Dr. Paitoon Sinlarat
Co- Thesis Advisor	Asst. Prof. Dr. Pinsuda Siridhrungsri
Department	Education Management
Academic Year	2013

ABSTRACT

The objectives of this research were: (1) to study current conditions and problems of educational cooperation of secondary schools in Thailand in preparation for ASEAN Community and (2) to develop a model of educational cooperation between secondary schools in Thailand and those in the ASEAN Community. The study was a combination of qualitative and quantitative research methods, and the key findings were as follows:

In terms of the sampled schools' current conditions preparation, and cooperation-building between Thai secondary schools with those in the ASEAN Community, 1) Regarding the policy, most schools used participation of school board committee in launching the policy, 2) In the realm of curricular, most schools specified the content and learning activities in relation to ASEAN cultural values and heritage, 3) For teachers, encouraged their teaching staff to under go further training in order to have more understanding about the ASEAN, 4) Regarding teaching methods, most schools prepared certain activities to enhance the knowledge about countries in the ASEAN Community, 5) Provided extra activities through teaching management, 6) In terms of administrative support, most administrators had a good vision in preparing schools for the ASEAN, 7) The budget is allocated to the school projects, 8) The environment in schools was adjusted to facilitate students' learning about the ASEAN; Signs and rooms or corners have been created as ASEAN learning resources, 9) The majority of the students were also found to be equipped with basic knowledge about the ASEAN countries. The problems were found to be the followings; there was less coordination. Curriculum and

instructional methods were mainly limited to specific subjects such as Social studies, religion, and Culture. Most teachers could not communicate effectively in English. Some teachers lacked media skills for borderless education and their use of such the media was not consistent. There were lower levels of collaboration with partner schools in the ASEAN community. This was caused by an insufficient budget and exchange programs for students with schools in the ASEAN Community, which have not set targets to be achieved.

In the realm of educational cooperation with other secondary schools in the ASEAN Community, five models were identified: 1) Formal cooperation model, 2) Cooperation Network model, 3) Semiformal Cooperation model, 4) Informal Cooperation model, 5) Flexible Cooperation. In terms of the cooperation process, four stages were found to be salient: The first stage concerned having an agreement of cooperation. In the second stage, cooperation among schools was built in the nine components as follows: 1) policy, 2) curriculum 3) teachers, 4) instructional media and materials, 5) teaching methods, 6) administrators and staff, 7) budgets, 8) school and environments, 9) students. In the third stage, a conclusion of cooperation results was made in terms of outputs, outcomes, and obstacles. The fourth stage was the development of cooperation comprising conditioning factors and the search for cooperation development methods under the support of related units.

In addition, both formal and semi-formal models of educational cooperation between secondary schools in Thailand and those in the ASEAN Community were found to be the two most successful models. Their successes could be explained by the strong support of their educational jurisdictions and related agencies in all of the nine components.